

вивчати: проблеми синонімії, омонімії та полісемії юридичних термінів, шляхи їх вирішення; процес формування, розвитку та вдосконалення юридичної термінології; її зв'язок з суспільною свідомістю і праворозумінням, з особливостями національної культури; співвідношення власне українських, запозичених, калькованих термінів у терміносистемах юриспруденції та інші нагальні питання, знання яких дозволять у майбутньому вирішити термінологічну проблему в Україні [4, р. 65].

Результати дослідження є важливими для окреслення завдань задля наступних соціолінгвістичних пошуків та розробки механізмів усунення термінологічної нестабільності та досягнення однозначності сприйняття юридичної термінології населенням України.

Література

1. Податковий кодекс України: Закон України від 02.12.2010 року № 2755-VI (зі змінами та доповненнями від 01.08.2021 року) URL: <https://zakon.rada.gov.ua> (дата звернення: 10.10.2021 року).
2. Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення: Закон України від 06.12.2019 року № 361-IX (зі змінами та доповненнями від 08.10.2021 року) URL: <https://zakon.rada.gov.ua> (дата звернення: 10.10.2021 року).
3. Словник української мови: в 11 томах. Том 1.; за ред. Білодіда І.К., Горецького П.Й. Київ: Наукова думка, 1970. 799 с.
4. Khrishcheva Oleksandra, Formanova Svitlana. The main terminological disadvantages of the current legislation of Ukraine and the proposals for their abolition. International Scientific Conference Modern Global Trends in the Development of Innovative Scientific Researches: Conference Proceedings, March 20th, 2020. Riga, Latvia: Baltija Publishing. 180 pages.

Ченцова Альона Олександрівна – здобувачка вищої освіти II курсу факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
Науковий керівник – Подворчан А. З., наукова співробітниця відділу організації наукової роботи Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

СЛОВО ЯК ІНСТРУМЕНТ КОМУНІКАЦІЇ

Розвиток суспільства був і залишається довгим і трудомістким процесом, що містить величезну кількість чинників. Спілкування – далеко не

останній з них, тому що комунікація є необхідною умовою для існування соціуму і його прогресу. Вона забезпечує передачу інформації в навколишньому світі, а завдяки цьому можливе накопичення знань, їх розширення, аналіз, класифікація, застосування на практиці.

Мова є основним засобом комунікації людини. Саме завдяки їй ми можемо спілкуватися, а найголовніше – вона допомагає нам висловлювати наші почуття та думки [5, с. 37].

Слово як одиниця лексичного рівня несе в собі накопичений попередніми поколіннями досвід і культурно-історичні цінності, що зумовлює актуальність дослідження цієї одиниці мови як інструменту комунікації.

Слово, словосполучення та речення також є поліфункціональними і комунікативно-спрямованими, щоправда, погляди лінгвістів стосовно домінування у них номінативної та комунікативної функцій різняться. Так, на противагу І. П. Ющуку, котрий заперечує комунікативні властивості слів, інші вчені [1, 66] вказують на їх комунікативну наповненість: «Слово – мінімальна комунікативна одиниця тексту [2, с. 153–154]», одночасно підкреслюючи її відносну самостійність: «...ставши елементом висловлювання і послуживши виразу його задуму, слово все ж не розчиняється в семантиці речення, узгоджуючись із цією семантикою, воно зовсім не втрачає своєї відносної автономності і не перестає бути носієм саме тих значень, для передачі яких воно і було вибране» [4, с. 9].

У разі виконання ним комунікативної функції, слово входить до складу висловлювань і виступає їх будівельним матеріалом. Висловлювання використовуються безпосередньо у процесі мовлення, слугуючи основним засобом спілкування. Оскільки процес мовлення передбачає участь у ньому співрозмовників, слово постає не лише засобом називання фактів об'єктивної дійсності, але й одиницею позначення почуттів та ставлень до цих фактів самих мовців, перетворюючи процес найменування в акт пізнання та комунікації. У такому випадку слово виконує не лише номінативну і комунікативну, але й гносеологічну функцію та передбачає формування поняття і утворення певного мисленнєвого образу на позначення відповідного явища навколишньої дійсності у підсвідомості людини, його передавання у процесі комунікації [3]

Отже, у процесі мовленнєвої діяльності людина завдяки мові проявляє себе у комунікації, елементами якої виступає слово, яке, окрім унікальної номінативної функції, виконує й іншу, яка залежить від ступеня реалізації його валентності: воно може вживатися у реченні та, поєднуючись із іншими словами з метою утворення та вираження загального змісту, виконувати комунікативну функцію.

Література

1. Бабенко И. И. Коммуникативный потенциал слова и его отражение в лирике М. И. Цветаевой: диссертация... кандидата филологических наук: 10.02.01. Томск, 2001. 234 с.

2. Варина В. Г. Коммуникативный статус слова. Сб. науч. тр. МШИИЯ. Вып. 252. Коммуникативные единицы языка. М. : Высш. шк. 1985. С. 151–158.
3. Гайденко Ю. Властивості та ознаки слова. Наукові записки Національного університету «Острозька академія». Серія: Філологічна. 2015. Вип. 55. С. 54-56. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nznuoaf_2015_55_20
4. Гасюк Г. М. Субстантивне словосполучення як комунікативна одиниця. Субстантивно-дієслівні кореляції. Вісник львівського університету. Серія: іноземні мови. Випуск 16. 2009. С. 7–14.
5. Коваль А.П. Культура ділового мовлення. 2-е вид. перероб. і доп. Київ. Вища школа, 1988. 296 с.

Чубасєвська Марія Ігорівна – здобувачка вищої освіти II курсу факультету № 1 Львівського державного університету внутрішніх справ.

Науковий керівник – **Запотічна Р. А.** кандидатка економічних наук Львівського державного університету внутрішніх справ

НЕОБХІДНІСТЬ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ

Заклади вищої освіти часто критикують за неадекватну підготовку студентів, яка допомогла б їм стати успішними в навчанні, повсякденному житті та кар'єрі. Здобувачі вищої освіти, як правило, не мають навичок критичного мислення, зокрема навичок самостійного вирішення поставлених перед ними проблем. Новий підхід до вивчення іноземних мов у закладах вищої освіти, на нашу думку, повинен включати не просто вивчення мови, а також розвиток найважливіших навичок двадцятого першого століття, таких як, критичне мислення, вирішення проблем, самостійне навчання, спілкування та співпраця з вмінням демонструвати ці навички, використовуючи іноземну мову [1].

Мовна компетенція є однією з загальних навичок, необхідних для європейського «суспільства знань». Крім того, вона є важливим критерієм зрілості особистості, підпорядкованого взаєморозуміння, демократичної стабільності та спілкування зі світом. Вивчення іноземних мов розглядається як складова концепції «навчання протягом усього життя». Оскільки більшість міжнародних корпорацій реалізують концепцію глобальної експансії, знання іноземної мови допомагає випускникам закладів вищої освіти у пошуках роботи. Багато організацій потребують фахівців, які